

FRÈGELE
FRÂNT

Alte cărți de Philip Womack

Cealaltă carte

Eliberatorii

Prima carte din seria

✻ CALEA TENEBRELOR ✻

FR REGELE ÂNT

Philip Womack

 EDITURA
NICART

*Pentru
Tatiana von Preussen*

„Și, neînfricat din corn vestii:
«Infantele Roland la Turnu-ntunecat sosi».”

Extras din *Infantele Roland la Turnu-ntunecat sosi*
de Robert Browning

„Nu voi uita acest copac
Și-a sa splendoare de soare și umbră.”

Din *Turnul Întunecat*
de Louis MacNeice

Capitolul unu

ÎL INVOC PE REGELE FRÂNT

APUSUL VĂRATIC SCĂLDA GRĂDINA din fața căsuței într-o lumină aurie. Trist, și cu o durere de cap infernală, Simon își urmărea cu privirea părinții, care se îndepărtau cu mașina.

- Să ai grijă de Anna! strigă tatăl lui, de la geamul mașinii.

Mama, elegantă în rochia ei veche, de seară, îi făcu cu mâna.

Apoi mașina dădu colțul și Simon se uită după ei, cum înaintau pe aleea care urca spre stânci, dincolo de care cobora plaja și se întindea marea, vastă și cenușie. Sclipiri argintii se jucau în valuri, în formă de păsări, cai și cerbi.

Simon se întoarse în casă. Sora lui, Anna, care stătea cocoțată pe trepte, se ridică brusc și o zbughi în sufragerie. Primul lucru pe care-l făcu fu să pornească sistemul audio și să pună un anume cântec pop, pe care Simon îl detesta.

„Să ai grijă de ea, așa a spus tata“, suna în mintea lui Simon. „Ce știe el? N-are ea nevoie de grija mea.“ Trecu pe lângă ușa sufrageriei și aruncă o privire spre sora lui, care țopăia și cânta aiurea versurile cântecului. „E cât se poate de fericită“, își spuse el în gând.

Oftând, se îndreptă leneș spre laptopul mamei, care era pe masa din bucătărie, și se logă pe o rețea socială. Nu era nimic nou. Toți prietenii lui, de la fosta școală, erau în vacanță. Încă nu apucase să-și facă prieteni noi de când se mutaseră. Își puse căștile în urechi și începu să asculte una dintre piesele lui preferate, încercând să se izoleze de zgomotul făcut de Anna. Făcuse economii să-și ia un mp3 player. Nu avusese voie să-și ia laptop, mai ales după ce se întâmplase în familie. Era singurul lucru pe care-l mai avea din Londra, după ce tatăl lui își pierduse slujba și veniseră să trăiască aici, în căsuța asta închiriată.

- Hai să dansăm!

Anna venise lângă el și-l trăgea de mânecă. Îi bubuia și mai tare capul. Își scoase din ureche una dintre căști.

- Lasă-mă-n pace! ripostă el încet.

Anna se întoarse în fugă în sufragerie și puse piesa de la început.

Înfuriat brusc, Simon se ridică de pe scăunel și năvăli spre ea.

- Dă-l mai încet, Anna! îi ceru el, înaintând.

Ea dădu muzica și mai tare.

Simon își smulse și cealaltă cască din ureche.

- Anna! Am zis să dai mai încet!

Ea însă nu era impresionată. Chicotind, se întoarse cu spatele la Simon și dădu volumul aproape la maxim. Zgomotul era infernal și duduia în capul lui Simon, ceea ce-i intensifica și mai mult migrena.

- De ce trebuie să fii mereu așa enervantă?

Simon trecu furios pe lângă ea și reuși să oprească muzica. Acum răsuna liniștea în jurul lor.

- Tu de ce nu faci niciodată ce vreau eu? îl întrebă Anna, pornind muzica din nou. Întotdeauna facem numai ce vrei tu, nu și ce vreau eu.

„Chiar nu-i adevărat“, o contrazise Simon în mintea lui, simțind că toată viața i se învârtea în jurul surorii lui.

- Mă doare capul! Mă doare rău! Iar ție nu-ți pasă decât de tine!

Anna scoase limba la el și începu să se prostască, dansând.

- Oricum, muzica ta e stupidă, zise ea. Asculți doar chestii plictisitoare.

Dădu să pună mâna pe playerul lui, dar Simon îl ridică iute, ca să nu ajungă la el, și ea începu să țopăie.

- A început emisiunea mea preferată, zise ea, îndreptându-se spre televizor.

În clipa următoare, lumina și sunetul televizorului intrară în competiție cu muzica. Simon închise ochii și făcu o grimasă.

Brusc, îi veni o idee. Începu să răscolească printre cărțile de pe raft. Erau niște basme, pe care părinții li le citiseră când erau mici, în cealaltă viață, pe care o duseseră înainte să se mute și să se schimbe totul.

- Știi ce pătesc fetițele care-și supără frații? o întrebă Simon.

Scoase o carte de pe raft, intitulată *Pe tărâmul Regelui Frânt*.

- Nu-mi pasă, îi răspunse Anna în batjocură, agitându-se prin cameră.

Zgomotul se întetea din ce în ce mai mult, vocile tunau și ritmul bubuia. Simon simțea că nu mai putea să îndure.

Îi fierbea capul de nervi. Voia să țipe la ea. Voia să fie cu prietenii lui. Voia să navigheze pe mare, să fie în deșert sau la Polul Nord, oriunde, numai aici, cu sora lui cea enervantă, nu.

- Mai știi poezioara, nu? continuă Simon, dând volumul televizorului mai încet. Ți-aduci aminte, de când erai mică? Mai știi cât de sinistră e?

„Mai ales imaginile“, își spuse în mintea lui. Nicăieri, în carte, nu era vreo imagine cu Regele Frânt însuși; doar spații goale, pustii, străbătute de o mulțime de siluete miciuțe, care înaintau împotriva vântului, și turnuri negre din sticlă, care se întindeau spre cer, pline de lumini bizare.

Pufnind în răs, Anna luă telecomanda și dădu, din nou, muzica mai tare. La televizor era o emisiune cu un joc, din care se auzeau multe sunete stridente și strigătele publicului. Lui Simon i se părea de neînțeles de ce o interesa pe Anna această emisiune.

Fetița începuse să sară pe canapea, lângă vitrina cu ultimele porțelanuri pe care le mai deținea familia, și de care era sprijinită o vază înaltă cu multe lalele.

- Anna, încetează! O să spargi ceva!

Simon deschise cartea. „E pe-aici pe undeva“, se gândea el. „Poezioara cu ajutorul căreia scapi de frații enervanți.“ Atunci, îi trecu ceva prin minte, ca o umbră, și clipi. „De ce, oare, mi-am adus aminte de ea, tocmai acum?“ se întrebă. Habar n-avea. Ideea îi venise dintr-o amintire adânc înrădăcinată. „Sigur o s-o sperie și exact asta vreau. S-o sperii, ca să tacă și ca să mă lase-n pace.“

- Nu-mi pasă! Nu-mi pasă! striga Anna veselă, sărind pe ritmul muzicii și pronunțând fiecare cuvânt pe același ritm reverberant.

- Îi sun pe mama și pe tata! răspunse Simon, știind totuși că asta n-o va impresiona.

- Nu-mi pasă! Nu-mi pasă!

Sărind, reuși să lovească vaza cu cotul și s-o dărâme. Vaza se sparse și petalele roșii sclipeau, pline de apă, pe covor.

- Chem poliția! mai încercă el, așteptând o reacție.

Nici vorbă însă. Anna se rostogolea pe jos, ca un ghem.

- Fraierul de Simon! Scârbosul de Simon!

Simon scrâșni din dinți.

Ea sări în sus, vrând să-i apuce din nou playerul, și i-l smulse din mână. Își băgă căștile-n urechi și începu să danseze prosteste.

- Dă-mi-l înapoi! Dă-mi-l imediat!

Dădu să-l agațe, dar ea se feri.

- Ooo, eu sunt Simon. Sunt așa de deștept. Îmi place muzica plictisitoare! îl imita Anna, râzând.

„Până aici!” se gândi Simon. Vru să-i ia playerul din mână. Se bătură un pic pe el, Simon trase destul de tare, dar Anna nu se lăsă mai prejos. Fetița alunecă, playerul zbură prin aer și căzu exact în balta de apă scursă din vaza spartă.

Simon se uita neajutorat la ecranul care începuse să-și schimbe culorile, într-un mod ciudat.

- L-ai stricat! exclamă el.

Îl ridică din apă și apăsă pe butoane, însă ecranul rămase de o culoare mov nedefinită. Îl aruncă într-o parte, înfuriat.

- Nu-mi pasă! Nu-mi pasă! striga Anna.

Afară, soarele se apropia de orizont.

„Așa deci“, își spusese el. „Te-nvăț eu minte.“ Furia îi măcina stomacul. „O să mă plimb prin cameră, ca și cum aș fi Regele Frânt, să vezi ce frică bag în tine.“

Tocmai atunci, se întâmplă să găsească poezioara. Cartea se deschise la pagina respectivă. El aruncă o privire spre versuri.

„De trei ori, și Regele Frânt o ia.“

Poezia arăta altfel decât își aducea aminte. „Asta pentru că a trecut mult de când am citit-o ultima oară“, își explică el. Se uită la cartea pe care o ținea în mâini. Ilustrațiile îi dădeau fiori.

„Nu fi prost. E o simplă carte.“

- Anna! Să știi c-o s-o fac. O să-l invoc. O să-l invoc pe Regele Frânt și o să vină să te ia!

„Îi arăt eu ei.“

Soarele era la orizont.

- Nu-mi mai e frică de el! țipă Anna.

Televizorul urla.

Simon strânse din dinți și trase aer adânc în piept. „Ia să vedem ce-avem de făcut“, își spuse. „Mergi de trei ori roată în jurul camerei, în direcția inversă acelor de ceasornic. Cum ar merge Soarele cu spatele, după cum zice în carte. Apoi, la apus, i-arăt eu ei.“

- Încep!

Întinse cartea deschisă în față și porni să se plimbe prin cameră, cu spatele, împiedicându-se de păpușile Annei și aproape călcând pe telecomandă. În mijlocul covorului, Anna râdea isteric, rostogolindu-se dintr-o parte în alta și vânturându-și brațele.

Simon bătea cu piciorul în pământ, în ton cu versurile recitate. Intona tare și apăsat.

„Îl invoc pe Regele Frânt.

De trei ori cu spatele dau roată.“

Anna murea de râs.

- Simon, Simon, scârbosul de Simon!

El continuă, cu pași mai repezi.

Soarele apunea, cufundând camera în amurg. Umbrele alunecau pe marginile pereților.

Părea că-și pierduse controlul. Se trezi că pronunță versurile, fără să se gândească la ele.

„La lăsarea serii va veni

Și-n noapte te va-nvălui.“

Simon nu prea își mai dădea seama de mișcările propriului corp. Auzea un bâzâit în cap. Își simțea

măinile și picioarele ușoare și străine, iar vocea parcă-i răsuna din altă parte și nicidecum din gâtul lui. Era ca și cum o forță pusese stăpânire pe el. Nu se mai putea opri, nici dacă ar fi vrut.

„ 'Nainte de răsărit,

Regele Frânt te va-nhăța!”

Era lângă canapea când termină de recitat poezia, și ultima lui silabă fu înecată de zgomotul refrenului pe care-l asculta Anna. Razele soarelui se retraseră tiptil din încăpere și se lăsă întunericul.

Deodată, Simon avu senzația că se poartă prostete. „De ce să vreau s-o sperii?” se gândi el.

Anna stătea întinsă pe spate, zguduindu-se de răs. Începuse alt cântec. Simon întinse mâna în spatele canapelei, ca să-l oprească, apoi luă telecomanda și închise televizorul. Luminița roșie sclișea. Aprinse o veioză înaltă și se bucură de lumina ei.

Simon începuse să tremure. Bâzâitul din cap se diminuase treptat și îi rămăsese doar migrena. Se uită spre Anna, care stătea nemișcată și, deodată, simți un fior de iubire pentru sora lui. Ea se ridică în capul oaselor și îl privi cu reproș.

- Hai, Anna. Treci la culcare, zise el cu blândețe. Nu vine nimeni să te ia.

- Nu vreau să mă culc! chițăi ea. Vreau înghețată!

Pe Simon îl apucau din nou nervii. Își încleștă dinții, încercând să se calmeze. „E surioara mea”, își zise el. Întinse mâna spre ea.

Anna încetă să mai chițâie și ridică ochii spre el, zâmbind.

- Hai, prostuțo! zise Simon încet.

Apoi simți din nou prezența umbrei în minte și auzi un sunet, ca de corn de vânătoare. Îl percepea atât de tare, încât fu nevoit să-și acopere urechile. Zgomotul se înteeți și el se lăsă în genunchi pe jos, ca și cum ar fi fost torturat fizic.

Deodată, camera fu învăluită într-o lumină albă și strălucitoare. Se cutremura ceva. Era luna senină, care vibra. De undeva, se auzeau uși deschizându-se și lucruri care se strecurau prin ele. Umbrele se furișau în urma lor. O sabie sclipea cu cruzime. Diverse forme zburau în noapte. Forme aproape umane, care se înălțau, întinzându-se spre Anna.

„Ce se-ntâmplă?” se întrebă Simon, speriat. „Nu se poate! Nu poate fi Regele Frânt!”

Cu toate acestea, cineva stătea deasupra Annei; era o formă întunecată, care ținea o sabie în mână.

Simon încercă să se miște, însă forța sunetului îl împiedica. O auzi pe Anna țipând și o strigă pe nume. La lumină, văzu o figură palidă, cu dinții sclipind.

Făcu un efort să se miște. Silueta o ținea pe Anna de braț.

- Simon! strigă ea. Ajută-mă!

Strângându-și toate puterile, Simon se târî în patru labe spre Anna. Sunetul cornului era de nesuportat. Își puse din nou mâinile la urechi.

Silueta o ridică pe Anna de la pământ și se retrase, cu ea, în lumina orbitoare.

- Simon! Simon!

Vocea ei își pierdea din intensitate. Simon ținea mâna streășină la ochi. Văzu silueta făcând o plecăciune și zâmbind, apoi o auzi pe Anna strigându-l, încă o dată.

Lumina scânteie pe oțelul sabiei și silueta se întoarse, în timp ce Anna țipa, iar Simon alerga spre ea. Apoi nu se mai întâmplă nimic.

Simon se prăbuși pe jos și, după ce își luă mâinile de la urechi, observă că avea sânge pe mână. Apoi își pierdu cunoștința, alunecând în beznă.

Când se trezi, era în pat, chiar înaintea zorilor. Minte i se golise de tot. Se ridică repede, simțind că ceva nu era în regulă.

Un sunet îl atrase spre fereastră. Se mișca, oare, ceva în tufișuri, între ferigi?

Luna plină îl dezmetici. Simți cum frica îi cuprinsese inima.

„Anna!“ Își aduse aminte absolut tot, într-o fracțiune de secundă amețitoare. Spusese poezia, o intonasese ca pe o vrajă și apoi se auzise acel zgomot, acel... bărbat.

„Un vis“, își spuse. Se certă, în mintea lui, pentru prostie. „A fost doar un vis. Mă duc să văd ce face. Mă uit în camera Annei.“ Se ciupi și simți durerea acută.

Dar oare chiar visase? Simțea groaza cum i se strecoară tiptil în oase.

„E în patul ei“, se gândi Simon. „Stă ghemuită sub pătură, cu ursulețul ei tâmpit de pluș, o s-o trezesc, o să sară din pat și o să ne ducem să ne uităm la emisiunea aia idioată, la televizor, și totul va fi bine.“

Porni încet pe palierul micuț. Nu se auzea niciun zgomot. Erau cinci uși - una a camerei părinților, care era închisă bine; una spre baie, care era deschisă; una spre uscător și apoi ușa de la camera lui și cea de la camera surorii lui, care erau întredeschise.

Încleștându-și dinții, se îndreptă pe vârful degetelor spre camera Annei. Pe ușă era un curcubeu de litere care formau numele ei. Auzi un sforăit din camera părinților. Asta însemna că se întorseseră.

Împinse ușor ușa camerei Annei. Încăperea nu era foarte mare și în ea era o comodă micuță, albastră, cu oglindă și plină de jucării în dezordine. Mai era patul. Fereastra era închisă.

Pătura era mototolită. Se simți ușurat atunci. Era acolo. Sări peste pat și trase pătura, pregătit să izbucnească-n răs, s-o gâdile și s-o ciufulească.

De sub pătură căzura câțiva ursuleți pe jos.

Nici urmă de Anna.

Simon simți că-i bate inima mai tare. Se întâmplase. Chiar se întâmplase. Poezioara aia nu era deloc una banală. Era un soi de blestem. Iar el o spusese cu voce tare, tocmai când soarele spunea, iar Regele Frânt chiar venise și o luase. Așa cum își dorise Simon.

Își trase o palmă peste frunte. De necrezut. Cum să fie posibil? Sigur era undeva prin casă.

Deodată îi veni un gând și traversă palierul spre camera lui, sperând că ea se strecurase acolo, ca să-l ia prin surprindere. Uneori îi plăcea să vină la el dimineața.

Dar nu era nici acolo. Ieși din nou pe palier, gândindu-se. Se îndreptă tiptil spre camera părinților și deschise ușa.

Tatăl lui dormea pe spate, în pijamaua lui cu dungi roșii și albe, și sforăia încet. Mama dormea pe o parte, cu părul lung și negru peste față. Anna nu sărea de jur împrejurul patului; și nici nu stătea

pe jos, jucându-se cu poneii ei; și nici măcar nu topăia, cerând să fie lăsată să se uite la televizor.

Începu să-și dea seama cu groază ce se întâmpla. Se întoarse în camera lui, se așeză pe pat și își luă capul în mâini.

Ceva se mișca, afară, la geam. Coborî treptele pe furiș, fără să se gândească la asta. Inima îi bătea cu putere.

- Anna. Anna, tu ești?

Poate ieșise foarte devreme. Nu voia s-o strige, ca să nu-și trezească părinții. S-ar fi enervat. Mai întâi s-o găsească, s-o aducă acasă și să pretindă că nu se întâmplase nimic. Poate se dusese la stânci.

Trecu în fugă pe lângă mașina părinților parcată pe alee, alergând dinspre căsuța lor spre marginea stâncilor. Când ajunse acolo, se opri. Bineînțeles că Anna nu era. Se uită spre marea imensă și albăstrui-verzuie.

Cu toate că nu purta decât un tricou și o pereche de boxeri, nu simțea frigul.

Soarele își întindea razele peste valuri, spre el, desenând din nou diverse forme. O pasăre. Un cerb. O femeie.

Se lăsă în jos, sprijinindu-se de o stâncă și întinse mâinile în aer. „Oricine ai fi, se gândi el, orice ai fi, ia-mă pe mine. Ia-mă pe mine în schimb. N-am crezut că se va întâmpla cu adevărat. Dar ai luat-o. Dă-mi-o înapoi! Ia-mă pe mine!”

Așteptă.

Dar nu se întâmplă nimic.

Era copleșit și îi curgeau lacrimile, una câte una.

Când nu mai avu lacrimi, se așeză pe marginea stâncilor, cu fața către abis, neclintit, înmărmurit, privind sclipirea orbitoare a mării.